

representacions, lectures que a l'entorn de la poesia i el teatre de Jaume Vidal s'han dut a terme a l'Escola de Mestres de la Universitat de les Illes Balears durant les dues darreres dècades. Aquestes sessions científiques es van complementar amb activitats de caire més lúdic: la representació de l'espectacle de cabaret dirigit per Agustí Humet *Maria Aurèlia Capmany, una dona, un país*, amb textos i cançons dels dos homenatjats; una lectura de poesies de Jaume Vidal Alcover realitzada per Dolors Juanpere i Montserrat Auqué, membres del col·lectiu En Veu Alta, i una ruta literària Maria Aurèlia Capmany pels carrers de Tarragona, ruta que acabava de ser editada per la Fundació Mútua Catalana, juntament amb la selecció de poesies de Jaume Vidal llegida, en un llibre no venal. També podem considerar que formava part del mateix context, ni que no figurés en el programa del Departament perquè no era qui l'organitzava, la representació al Teatre Metropol de l'adaptació escènica de la novel·la *Feliçment, jo sóc una dona*, que va culminar amb un diàleg, conduït per Montserrat Palau, entre la directora, Margalida Estelrich, i el públic.

En conjunt, una sèrie d'aportacions que enriqueixen la bibliografia acadèmica sobre aquests dos escriptors i una immersió de la societat tarragonina en l'obra i l'actuació d'uns intel·lectuals proteics l'obra i l'actuació dels quals manté una vigència sovint insospitada en l'actualitat.

Magí SUNYER
Universitat Rovira i Virgili

Curs i Jornades de la Fundació Germà Colón: «Els escriptors valencians i la llengua autòctona en els segles XIV i XV» (16 i 17 de novembre de 2011). — Els dies 16 i 17 de novembre de 2011 tingueren lloc les jornades dedicades a «Els escriptors valencians i la llengua autòctona en els segles XIV i XV», organitzades per la Fundació Germà Colón. Seguint la tònica de les diverses activitats que aquesta institució duu a terme anualment, la finalitat era vincular en un espai comú tant els historiadors de la llengua com els de la literatura especialitzats en aquest període. El punt de connexió el constituïren els escriptors valencians dels segles XIV i XV —Sor Isabel de Villena, Roís de Corella, Miquel Pèrç, Jaume Roig, Ausiàs March, Sant Vicent Ferrer i Joanot Martorell, entre altres—, els quals, amb les seves composicions, il·luminaren un dels períodes més fèrtils de les lletres valencianes medievals.

Nou ponències constituïren el programa de les jornades, que s'obriren amb la primera intervenció de Germà Colón. Amb el títol «La llengua del *Tirant*. Algunes qüestions», el ponent revelà alguns aspectes lingüístics no gaire coneguts de l'obra.

Les vuit intervencions restants, amb la lamentable absència d'Emili Casanova per malaltia, se centraren en àmbits i autors diversos.

Albert Hauf, amb la conferència titulada, «Coherència i cohesió en la inclusió de fonts i manlleus al *Vita Christi* d'Isabel de Villena», examinà les influències rebudes en l'obra més important de la monja valenciana. També l'escriptura de sor Isabel fou presa en consideració, amb les aportacions de Rosanna Cantavella, des de la perspectiva de «La prosa afectiva d'Isabel de Villena».

Fent èmfasi en l'escriptura tan característica dels autors valencians del període estudiat, Antoni Ferrando se centrà, en la seva intervenció, en les composicions de dos escriptors: «La valenciana prosa de Roís de Corella i Miquel Pèrç».

Igualment, des de l'àmbit de l'estudi lingüístic i focalitzant aquest cop en l'autor de *L'Espill*, Anna-Isabel Peirats, estudià «La llengua de la comicitat: l'ambigüitat de Jaume Roig».

Rafael Alemany, i fent èmfasi també en l'examen de la llengua, aprofundí en el vocabulari d'Ausiàs March, en la conferència titulada «El lèxic i les constants temàtiques marquianes».

Pouant en la literatura dels segles XIV i XV des de l'àmbit religiós, Marinela Garcia Sempere féu una presentació de «La prosa religiosa en la tardor medieval».

Finalment, Tomàs Martínez Romero, examinant l'obra de Sant Vicent Ferrer, estudià el «Ritme i estructures paral·leles en la predicació vicentina».

Sortosament totes aquestes ponències estan en curs de publicació i aviat podran ser a l'abast dels estudiosos i de les persones interessades en el tema. El suport en paper ha afavorit igualment que s'hi poguessin afegir dos treballs més, «L'escrivà de ració del príncep de Viana i l'autoria de *Tirant lo Blanch*. Notes de crítica documental a l'entorn d'un miratge literari», d'Agustín Rubio Vela, i «Sobre el lloc on Joanot Martorell escrigué el *Tirant lo Blanc* (1460-1464): Barcelona, Dénia o València?», d'Abel Soler, que il·luminen un dels aspectes actualment més controvertits sobre els orígens de l'autor d'aquesta sublim novel·la cavalleresca.

Maria Pilar PEREA
Universitat de Barcelona

CoHoqui internacional al Friül sobre toponomàstica i polítiques lingüístiques (17 al 19 de novembre de 2011). — La regió autònoma Friuli Venezia Giulia, al nord-est d'Itàlia, presenta una situació única a Europa per la copresència en el seu territori de comunitats lingüístiques germàniques, retoromàniques, eslovenes i vènetes. La Società Filologica Friulana, juntament amb el Gruppo di Studio sulle Politiche Linguistiche (GSPL) de la Società Linguistica Italiana (SLI), ha impulsat l'organització d'un col·loqui internacional que ha afrontat una temàtica especialment sensible per les comunitats locals: la toponomàstica i les polítiques lingüístiques. El coHoqui *Names, Places, Identities: Toponymy and Linguistics Policies — Nomi, Luoghi, Identità: Toponomastica e Politiche Linguistiche*, ha tingut lloc del 17 al 19 de novembre a Cividale del Friuli / Cividât (localitat de llengua friülana) amb una sessió a San Pietro al Natisone / Špietar (localitat de llengua eslovena). L'objectiu era oferir una ocasió de trobada interdisciplinària en la qual es poguessin intercanviar experiències i perspectives entre estudiosos de diferents disciplines (lingüística, geografia, dret, ciències polítiques) al voltant de les qüestions relatives a les polítiques lingüístiques en matèria de toponomàstica, tant en l'àmbit nacional com internacional.

Els topònims, a més de denominar els llocs i fer-los identificables en l'espai, tenen altres funcions i valors específics. Es consideren pròpiament béns culturals, i són un patrimoni de testimoniatges històrics, lingüístics i culturals que necessita ésser tutelat i valorat. A més, els topònims presenten un important valor simbòlic i identitari perquè identifiquen no només els llocs geogràfics sinó també les comunitats que hi viuen, i contribueixen a mantenir viva la relació amb el territori. Els topònims, doncs, formen part dels símbols propis de cada comunitat, sobretot en els estats que han assolit recentment la independència o en les comunitats de llengües minoritzades conscients de la identitat pròpia i que tenen voluntat de preservar el patrimoni cultural i lingüístic. I és precisament en la seva presència històrica en un determinat territori que aquestes comunitats fonamenten les mesures de protecció, entre les quals el dret a mantenir i oficialitzar la toponomàstica local en l'idioma propi, començant per les senyals viàries. Aquest reconeixement pot donar lloc a processos d'estandardització i normalització dels topònims, processos que, però, poden trobar resistències per part de les comunitats locals en les quals es parla una varietat diferent de la normalitzada. Un altre aspecte, present sobretot en els estats que s'han independitzat recentment, és el distanciament formal de la toponímia de la toponímia oficial que s'usava anteriorment.

En tercer lloc, els topònims poden ésser subjectes jurídics, perquè, com que atribueixen una denominació oficial a un lloc, en sancionen l'existència i el caràcter de subjecte jurídic.

A partir d'aquestes consideracions es pot entendre per què el de la toponomàstica és un dels principals sectors en el qual s'intervé en qualsevol tipus de política lingüística, ja sigui de tipus positiu, amb mesures de protecció i de reconeixement oficial dels noms en la llengua local, ja sigui de